

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΛΕΞΗΣ

Τοῦ λεόντος τολστού

Ο 'Αλέξης ήταν ὁ μικρότερος γυνός. Τὸν είχαν βγάλει Κανάτι, γιατὶ μά μέρα ποὺ τὸν ἔστειλε ἡ μητέρα του νά πάρῃ ἵνα κανάτι γάλα στὴ γυναίκα τοῦ παπᾶ, ἐπεισ καὶ τῶσπασ. Η μητέρα τοῦ τὸν δέδειρε, καὶ τ' ἄλλα παιδιά τὸν πείραζαν καὶ τοῦ ἐφώναζαν : Τὸ Καγάνι ! καὶ τὸ παρατούντι τὸν ἔμενε.

Ο 'Αλέξης ήταν κοντός, ἀδύνατος, μὲ μεγάλα αὐτὰ σῶν φτερούγες, καὶ μια μαργαριταρίνη μωτή. Τὸ παιδί κοροϊδεύεντας ἔτελεγαν πᾶς : «Η μήτη τοῦ 'Αλέξη μουάζει μὲ σκύλον ποὺ φράκαρε!».

Τὸ χωρὶς ἔλχε σχόλειο, μά ὁ 'Αλέξης δὲν πῆγε ποτὲ του. Δὲν είχε καιρὸν γιὰ γράμματα. Ο μεγαλείρεος ἀδελφὸς του, ἡπησετούσε σ' ἔναν ἐμπόρο στὴν πόλη, καὶ ὁ 'Αλέξης πολὺ μικρὸς ἀδύνη ἀρχούσε νὰ βοηθῇ τὸν πατέρα του. «Εἶνι χρονῶν ἐβοσκοῦσε τὰ πρόβατα καὶ τὶς ὑγέλαδες, καὶ ἀργότερον ἐβύλαγε τὰ πρόβατα καὶ τὶς ὑγέλαδες. Δώδεκα χρονῶν ἐσκαφεῖ καὶ ὠδηγοῦσε τὸν ἄροτρο. Δὲν ήταν πολὺ δυνατός, ἀλλ' ἔλχε ἐτακτη ἐπιτηδεύοτα. Καὶ πάντα καρφωτός.

Άν τ' ἄλλα παιδιά τὸν ἐπείραζαν, αὐτὸς δὲν ἀπαντούσε ἡ ἥβασε τὰ γέλοια. «Αμά τὸν ἔβριζε ὁ πατέρας του, τὸν ἄπονες σωπατῆλος καὶ ἐπειτα καρφωγέλαντας ἔξαπταν τὸ δουλειά.

Ο 'Αλέξης ήταν δεκαεννή χρονῶν, δυταν ἐφυγεῖ ὁ ἀδελφός του γιὰ τὸ στρατιωτικό, καὶ ὁ πατέρας τους τὸν πῆγε στὴν θέση του στὴν πόλη. Τοῦ δύσανε τὶς παλιές μπότες τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔνα τρυμένο σκούφο καὶ μιὰ μπλούζα τοῦ πατέρα του καὶ τὸν ὅδηγονσαν στὴν πόλη.

Ο 'Αλέξης καράσων γιὰ τὴ φρεσκάτη, ἀλλὰ ὁ ἐμπόρας δὲν ἐφάνηκε καὶ τὸσο ἐνθουσιασμός διατάσσεται τὸν τόν εἰδε.

— Είτα καὶ ἔνω πόσ μόν φέρεις ἔναν ἀνδρό στὴ θέση τοῦ Συμεὼν—εἴπεν ὁ ἐμπόρας κυντάζοντας ἀπόδομαστατὰ τὸν 'Αλέξη—καὶ οὐ μού ἐφερεις αὐτὸν τὸ ζυνόν. Καὶ τὶ είνε ἀξιος νὰ κάνωντας;

— Οποιος θέλεται νὰ κάψῃ τὸ ἀλόγο, νὰ πάρῃ τὸ σκούφο. Φαινεται εἶναι κακομοίσοις, μά είναι ἐκτικήδειος καὶ δουλευτής.

— Επειτα δὲν ἔχει καὶ τὸν ἔφερεις.

— Τί νὰ γίνη; Καὶ τὸν ἔφερεις, ἀφιέρω τον νὰ ίδοιμε!

Καὶ ἔτοι ὁ 'Αλέξης ἔμεινε στὸ σπίτι τοῦ ἐμπόρου. Δὲν ήταν καὶ μεγάλη ἡ οἰκογένεια. Ήταν ἡ γυναίκα τοῦ ἐμπόρου, ἡ γοήτη ἡ μητέρα του, ὁ μεγάλος του γιώτος, ὁ παντερμένος, ποὺ ἐργαζόταν μὲ τὸν πατέρα του, ὁ νεώτερος ποὺ είχε τελείωσε τὸ γυμνάσιο, καὶ ἐγράφεις στὸ Πανεπιστήμιο, ποὺ τὸν είχαν οὐδὲν διώσεις στὸ σχολείο.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ ἀρεσε ὁ 'Αλέξης. Ήταν πολὺ χωριάτης, κακοφειαγένεος, κακομοήμενος, καὶ ἐμπλούσης σὲ δῶλους στὸν ἔνικό. Γρήγορα μόνος τὸν συνήθισαν. Εδουένεις καλύτερα ἀπὸ τὸν ἀδελφό του, χωρὶς ποτὲ νὰ γρυνιάσῃ. Τὸν ἔβασαν σ' δέλες τὶς δουλειές καὶ διὰ τὰ ἐπελούσας γρήγορα καὶ καλόπως. Σπιάνοντας τὴν μια δουλειά ἔπειτα ἀπ' τὴν ἄλλη χωρὶς ν' ἀναταυθῇ.

Οποιος στὸν πατέρα του, ἔτοι καὶ στὸ σπίτι τοῦ ἐμπόρου δὲν δουλειά ἔπειτε ἀπάλλα του.

Οσος έδουλευε τὸσο τὸν ἐφότεων. «Η γυναίκα τοῦ ἐμπόρου, ἡ μητέρα, ἡ κορή, ὁ γιώτος του, ὁ ὄπαλληλος, ἡ μαγείρισσα δῶλος τὸς ἐπελενῶν, ποτὲ ἔδω καὶ πότε ἔκει, τὸν διατάξανε νὰ κάνῃ πότε τὸ νέα καὶ ποτὲ τὸ αἷλο : «Γρέζε, καΐμενε, νὺς ἔει !... Αλιόσα, διόρθωσα τοῦτο... Μά πάνε, 'Αλιόσα, ἀδύνη δὲν ἐτελείωσες ;...

Αλιόσα, πρόσεξε μὴ λησμονήσες...

Καὶ ὁ 'Αλιόσας ἔφερε, διώρθωσε, ἐπρόσεξε, δὲν ἐλησμονοῦσε, καὶ ήταν πάντα γελαστός.

Γρήγορα παλλόνασε καὶ ὁ 'Αλέξης τοῦς ποτὲ σπουδαίους, ποτὲ σπουδαίους του τὸν μάλλονες γιὰ τὰ σπουδαία παπούτσια καὶ τὸν διέταξε νὰ πάρῃ κανονιόγια.

Η νέες μπότες του ήταν ὠραίες καὶ ὁ 'Αλέξης τῆς καμάρων, ἀλλὰ τὸ βράδι μετά τὸ τέλος τῆς δουλειᾶς τὸν ἐπονοῦσαν πολὺ. Καΐσουλογέντας ἀδύνη πώς θὰ ἐθύμωνε τὸ πατέρας του διάτονον νὰ κάρη τὸν πάρη τοὺς μισθώνες του καὶ θὰ ἔβλεπε ποὺ τὸν κράτησαν τὸ ἀντίτυπο τῶν πατούσιων.

Καὶ τὸν κειμένον ἀδύνη ὁ 'Αλέξης ἐστηκούνταν πρὶν φέζῃ, ἔχει τὸν ἐσκούπητες τὴν αὐλή, ἔδινε φαῖ στὴν ἀγέλαδα καὶ στὸ ἄλλο, τοὺς ἔβασε νερό, ἔπειτα ἀναβε φωτιά, ἐγγύλιε τὰ παπούτσια, ἔτομάζε τὰ σαμοβάρια.

Τὸν ἐφώναζε ὁ ὄπαλληλος γιὰ νὰ σκούπισῃ τὸ γοαφετο, ἡ μαγείρισσα νὰ τὴν βοηθήσῃ στὸ ζύμωμα, ἡ νά πληνή τὶς καταστάσες. Τὸν ἐστελνάντας ἀδύνη νὰ συνοδεύσῃ τὴν κόρη στὸ σχολείο, νὰ πάρῃ κανένα γράμμα ἡ νὰ φωνίσῃ τίποτε.

Ποὺ είσαι, καθηκες ; τοῦ ἐφώναζε πότε ὁ ἔνας, καὶ πότε ἀλλος.

— Δὲν βαρύεσσα. Στάσου νὰ τρέξῃ μία στιγμὴ ὁ 'Αλιόσας ; 'Αλιόσα ! 'Αλιόσα !

Καὶ ὁ 'Αλιόσας ἔτρεχε !

«Ἐρωγε τρέχοντας καὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν κατώρθωσε νὰ δειπνήσῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους.

«Η μαγείρισσα ἔγκριναζε, μά τὸν λυπόταν καὶ τοῦ ἐφύλαγε

πάντα καλὸ ἡ τοῦ ξαναζέσταινε τὸ φαγητό του. Κουφαζόταν ἰδίως τὶς παραμονές τῶν ἐστῶν.

Τὶς ἀγαποῦσε ὁμος, γιατὶ ἐπεργε φιλοδωρήματα, καὶ αὐτὰ — δοσα κι' ἄν ήταν — ήταν δικά του χρήματα. «Οσο γιὰ τὸ μισθὸ του, οὔτε τὸν εἰδεῖ ποτέ. Έρχόταν ὁ πατέρας του κι' ἐπαιρονε τὰ χοήματα ἀπὸ τὸν ἐμπόρο χωρὶς νὰ τίκτωται σπότες.

Οταν ἀπὸ τὰ φιλοδωρήματα του, ἐμάζεψε δύο ρομπίτα, ἀγόρασε, κατὰ τὴη συμβολή της μαγειρίσσας, μιὰ κόκκινη πλεκτή μπλούζα, καὶ ἐμεινε μὲ αγούσιο τὸ στόμα ἀπὸ θυμασιό ὑπάρχοντα.

«Ἔλησε ἔτοι ἔναντιου χρόνο. Στὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου τοῦ συνέβη τὸ παραδοσεότερο γεγονός της ζωῆς του. Μὲ μεγάλη του διπλή τελετή, ἐπικατέτη, μεταξι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ ἄναγκη, ὑπάρχοντας ηταν δυνατὸν νὰ γίνη ἀντικείμενον τέτοιας ουματιδίεσ. Τὸ κατάλαβε μὲ τὴν Οὐστίνια τὴ μαγειρίσσα.

Η Οὐστίνια ήταν νέα, ὁρφανή κι' ἐργατική ὅπως ὁ 'Αλιόσας. Καὶ αὐτὸς αἰσθάνθηκε ποτὲ φορά πώς δὲν ήταν αἱ νηπικοτάτεια του, αἱ τάραδες ποτὲ περιποιεῖται, καὶ νὰ χαίδει τα καὶ τῶρα ἔβλεπε πώς αὐτός, ὁ 'Αλιόσας ηταν δυνατὸν νὰ γίνη ἀντικείμενον τέτοιας ουματιδίεσ. Τὸ κατάλαβε μὲ τὴν Οὐστίνια τὴ μαγειρίσσα.

Οταν ποτὲ μητέρα του τοῦ ἔδειχνε ἀγάπη, τοῦ φαινόταν τελείως φυσικό καὶ οὔτε στὸ παρατηροῦσε. Τῷρα δημος, εἰδεῖ τὸν ἔπιδημο πότε τὸν πατέρα τοῦ συγνάντην πάντας αὐτὸν τοῦ οὐστίνηα συμπάθεια. Ενόσο αὐτὸς ἐτραγε, ἀκούμπαντας τὸ σαγόνι στὸ κέρη αὐτῆς τὸν ἔκινταζε. Τῆς ἔρχοινε ἔνα βλέμμα. Γελούσε αὐτή, γελούσε κι' ουστίνηα.

Τὸσο νέο, τόσο παράξενο τοῦ φαινόταν αὐτὸς τὸ αἰσθάντα ποτὲ τοῦ προβενοῦσε φρόβο. Αἰσθάντα ποτὲ θά τὸ ἐπιόδημα ἀπὸ τὴν τακτικὴ τοῦ ἔργασία. Κ' ἐπ' τούτοις ήταν εὐτυχούμενός καὶ διατάθεια. Ενόσο αὐτὸς ἐτραγε, ἀκούμπαντας τὸ σαγόνι στὸ κέρη αὐτῆς τὸν ἔκινταζε.

Συνχά, μέσα στὶς δουλειές, ἡ τρέχοντας σὲ κανένα θέλημα, δινοῦσα τὴν πηγαίνεις σ' αὐτήν καὶ υπεύθυνε : «Ἄχ ! Οὐστίνια ! ». Η Οὐστίνια τὸν ἔβοντισθε δοσ δη τῆς ήταν δυνατόν, κι' αὐτὸς ἐπίτης ἔκανε τὸν δημητραῖον πότε τὸν πατέρα της κι' ἔπειτα τὴν ώρα τοῦ πληρέστηρα, πώς δην ἔβλεπε τὸ φερόμενα του μπαλωμένα ἀπὸ τὴν Οὐστίνια, κινούσης τὸ κεφάλι καμογελώντας.

Μιὰ φορά τὸν ἔρωτησε ἀν οι ιδιοί του ηθελαν νὰ τὸν παντρέψουν. Είπε ποτὲ δὲν ήζενε τίποτε κι' ἀκόμη πώς δὲν επιτυμούσε να πάρῃ συγχωραντή του.

— Μπά ! Μήπως ἔχεις καμμάτι στὸ μάτι ; τὸν ἔρωτης.

— Ναι... Θά ηθελα ἔσενα... Καὶ σύ, θά μ' ἐπαιρονε;

— 'Ακοῦς ἔκει ! Τὸ Κανάτι ! Καὶ τὶ ώραία ποτὲ τὰ λέπει ; είπε τε στὸν ἄμτρα της.

Τη σαρακοστή, ἤλθε ὁ γέρος ἀπὸ τὸ χωρὶο της μαθούσα. Ή γυναίκα τοῦ ἐμπόρου εἰσέ μάθε πάντας ὁ 'Αλέξης είχε σκοτώνει πάρῃ τὴ μαγείρισσα, κι' αὐτὸς δὲν της ἀρεσε καθόλου. Μπά κι πώς θὰ δουλευεῖ ἔπειτα ; είπε στὸν ἄμτρα της.

— Αί λοιπόν, δὲν είνε πάντα καλλίστα στὸ σπίτι ; τὸν ἔρωτης.

— Ναι..... Θά ηθελα ἔσενα.... Καὶ σύ, θά μ' ἐπαιρονε;

— 'Ακοῦς ἔκει ! Τὸ Κανάτι ! Καὶ τὶ ώραία ποτὲ τὰ λέπει ; είπε στὸν ἄμτρα της.

— Αί λοιπόν, δὲν είνε πάντα καλλίστα στὸ σπίτι ; Είδατε ποτὲ τὸν ἔρωτης.

— Σ' ἐνόμιζα γνωστικό ! Τί είνε αὐτά ποτὲ τὸν ἔρωτης πατέρας;

— Γιά μένα ;... Τί ;

— Πάσι ! Τί ; Θέλεις νὰ παντρευτῆς, λέει.

Θά σε παντρέψω εἰώ δια τοὺς πρέπει, καὶ μὲ δποιαν πρέπει. «Οχι μὲ μά χαμένη !

Ο γέρος ἔπιησε στὸ μαγειρό κι' θέπειμενος. «Αλιόσας ἔλειπε. Εφθασε σὲ λίγα λαχανιασμένος.

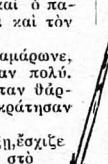
— Σ' ἐνόμιζα γνωστικό ! Τί είνε αὐτά ποτὲ ἀκούων ; είπε δια πατέρας.

— Γιά μένα ;... Τί ;

— Πάσι ! Τί ; Θέλεις νὰ παντρευτῆς, λέει.

Θά σε παντρέψω εἰώ δια τοὺς πρέπει, καὶ μὲ δποιαν πρέπει. «Οχι μὲ μά χαμένη !

Ο πατέρας ἔλειπε, είλεγε. «Ο 'Αλιόσας θρυσιος. «Αμα

ο πατέρας ἐσώπασε, ο 'Αλιόσας τοῦ εἶπε χαιμεγελῶντας :

— Καλά ! Μπορώ νά τ' ἀφήσω αὐτό το σχέδιο...

— "Ετοι βέβαια !

"Οταν δὲ πατέρας τού ἐψυγε, κι' ἔμεινε μόνος αὐτὸς μὲ τὴν Οὐσίνια, τῆς διηγήθηκε διτὶ συνέβη.

— Δὲν πάμε καλά... 'Ακούσεις ; ο γέρος θύμωσε καὶ δὲν μ' ἀφήνει...

Αὕτη ἔκλαιγμα σωπηλά, κρύβοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὴν ποδιά της.

— Πώς μπορώ νά παρακούσω ; Δὲν εἰνε δυνατὸν νά κάνουμε τίποτε. Πρέπει νά το δέχονται...

"Οταν τὸ βράδυ ἐπήγε νά κλείσῃ τὰ παράθυρα, η γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου τὸν ωτήσε :

— Λοιπὸν θ' ἀκούσης τὸν πατέρα σου ; Θὰ παρατήσης αὐτὲς τις ἀνοησίες ;

— Μάλιστα... τις παρατήσαιμε, εἶπε 'Αλιόσας χαμογελῶντας δακρυσμένος.

'Απὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνην ὁ 'Αλιόσας δὲν ἐμίλησε πειὰ γιὰ γάμο στὴν Οὐσίνια κι' ἔξεστος πρίν. Μιὰ μέρα τὸν ἐστίσε ό υπάλληλος νὰ σκοπύνῃ τὸ χόνι ἀπὸ τὴν στέγη. 'Ανέβηκε εἰλήνς κι' ἀροῦ ἐκουπίσεις τὸ χόνι προσταθμούσε νά κατεβῇ. 'Εγλύτερης κι' ἔπειτα, δυστροφής γι' αὐτὸν, δύκι στὸ χόνι, ἀλλὰ πάνω στὸ κάτι σίδερο. 'Η Οὐσίνια ἔτρεξε καθὼς καὶ ἡ κόρη τοῦ σπιτιού.

— Εκτίνητος 'Αλιόσα :

— "Α μπά ! Δέν εἶνε τίποτα.

Ηροσπάθησε νά σκηνωθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε κι' ἔχαιμογέλασε. Τὸν μεταφέρανε στὸ καμαράκι τοῦ θυρωφοροῦ.

— Ήλθε τὸ γατούς, τὸν ἔτεσταις καὶ τὸν ωτήσε ποὺ πονεῖ.

— Πονώ παντού. Μά δέν εἶνε τίποτε.

... Μόνο ποὺ θὰ θυμάσθης τὸ ἀφεντικό...

Πρέπει νά τὸ πούν καὶ τοῦ πατέρα μου.

Οι Αλέξης ἔμεινε δύο μέρες στὸ κρεβάτι. Τὴν τρίτη φωνάζανε τὸν πατά.

— Αχ ! Θεέ μου ! Θὰ πεθάνης, φωνάξεις η Οὐσίνια.

— Μπά, καὶ τί, μήπως ξῆ κανεῖς αἰλάνια ; Πάντα μᾶς μέρα εἶπε 'Αλιόσας μιλῶντας γρήγορος δύπος ἐσυνήθιζε. Εύχυμιστω, Οὐσίνια, ποὺ ήσουν καλή για μενα... Βλέπεις τὶ καλά πού δὲν ἐπαντευθήσαμε ; Τώρα τὶ θυγατέρους ; Πολὺ καλλιέργεια εἶσι ;

— Άκουσα τὶς προσευχές τοῦ πατα, κι' αισθανόταν μᾶς μεγάλη ἄγαλλισια, μὲ τὴ σηκωπή πους ήδαταν ευχαριστημένος κι' ἔκει πάνω, ἢν έξακολουθούσε νάναι καλούς καὶ μάτακος.

Εμπλούσε λίγο, ἔξητοδε νά πῃ κατὶ καὶ φαινόταν ἐκπληκτός.

Μὲ τὴν ἐκπληξὶ στὸ πρόσωπο, ἐτεντώθηκε μιὰ κι' ἀπέθανε.

Μετάφρ. Φλέξ

*

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ

ΜΙΚΡΑ — ΜΙΚΡΑ

"Αν θέλετε νὰ ταπιτσάρετε μὲ χαρτί τοὺς τοίχους, οἱ ὄποιοι εἰνε ἀσπρισμένοι μὲ ασβέστη, νὰ τοὺς ἀλεύφετε προηγούμενώς μὲ ξύδι, γιατὶ διαφορετικὰ τὸ χαρτί δὲν πιάνει.

**

Γιὰ νὰ βρῆς πόσα χρόνια θὰ ζήσῃς ἀκόμη ἀφάρεσε τὴν ἡλικία σου ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 86, τὸ ἔξαγόμενον δὲ διαίρεσε τὸ διὰ τοῦ 2. Τὸ νέον ἔξαγόμενον δείχνει τὸ διπολειπόμενα χρόνια τῆς ζωῆς σου.

Σημ. «Μπουκ. — Εννοεῖται δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ παραπιστέψῃς...

**

Στὸ Φιτζελ τῆς Αύστραλίας ἐκτιμοῦνται πολὺ οἱ τρώγοντες τοὺς ... συγγενεῖς των, ενίστε δὲ καὶ τὰς συζύγους των ! Τὸ τοιούτον δὲν θεωρεῖται ἐγκληματικὸν καὶ ἀπάνθρωπον. "Οσους μάλιστα καὶ ἀνάφης εἰσαὶ συγκαρούμενος, δὲν εκτελεῖς ἀνέλειπτος τὰ θρησκευτικὰ σου καθήκοντα καὶ ἀν τηρησὶς τὰς προλήψεις τοῦ τόπου.

**

"Η χρυσαλλίς ἀπορροφᾷ τὸ μέλι τῶν ἀνθέων δι' ἔνδος σωλῆνος, αἱ δὲ μέλισσες καὶ αἱ μυγές μὲ τὰς προβοσκίδας των. Τὸ στόμα τῶν ἀράχνῶν ἔξι ἀλλοὶ εἰνε περιπλοκάτατον, "Έχει ὀδοντας δύο προφατήσια τὴν λειαν, ιδιαίτερο δργανα γιὰ νὰ μασοφ τὴν στερεάν τροφήν καὶ ἀπόρροφητικὴν προβοσκίδα γιὰ νὰ ροφή τὰ ὑγρά. Έπισης περιτλοκώνταν στόμα ἔχει καὶ τὸ κουνούπι, μὲ δργανα κοφτερά σὰν πριόνι καὶ ἀπορροφητικὴν προβοσκίδα.

**

Θέλετε καὶ ἔν οίκονομικὸν μῆγα γιὰ νὰ ἀσπρίζουν τὰ χέρια σας ;

Βράστε καλὰ πατάτες τὶς περισσότερο λευκὲς καὶ τὶς περισσότερο ἀμπλούχους ταῖς όποιες μπορεῖτε νὰ βρήτε. Καθαρίστε ταῖς καὶ διαλύτε ταῖς σὲ ἀνάλογο γάλα καὶ κι' ἀλοιφή σας εἰνε ἔτους. Η ἔξι ἀμύγδαλων κατασκευασμένη δὲν εἶναι καλυτέρα αὐτῆς. Εννοεῖται διτὶ εἰς τὸ μῆγα αὐτό, μπορεῖτε νὰ προσθέσετε δοπιοδήποτε δρωμα τὴλετε.

**

Ο ΓΛΩΣΣΟΔΕΤΗΣ

Κ' ἔγω δέν ξέρω πόσα χρόνα προσπαθή, οὐ ἀγαπώ τὸ ποντίκι μου τὰ 'ποντικά... μόλις άρχισαν νὰ μιλῶ θὰ μπεθούνται, καὶ ἄλλα δ' ἀκονθούνται...

Κ' ἔνω φωνάζει ἀπὸ μέσα ἡ καρδιὰ 'Εμπαρός, μη χάσκες, θάρρος, μάλιστα της... ἀμέτηρ 'δῶσε κοράκι μουν... λέει... τομονδιά... με πάνει γλωσσοδέτης !

Τὶ πέπασε, μπροστὶ γλόσσα ; πράγματα εἶν' αὐτά ; Μᾶ δὲν αποκὶ λοιπὸν τὸ ἀφεντικό σου !

Τὶ πέπασε, μην σου, φτάνει... δὲς χωρατά καὶ μίλα στὸ Θέο σουν...

Κανένα φίλος διτὸν βλέπης ἀντικόν, δὲν ἔχεις τελειωμα στὴ φλαναία, καὶ διτὸν εἶνε τὸ πλεύρο σουν ἡ Μικρή, μ' αφίνεις εἰς τὰ κούνια ;

Τὶ δάβολο 'χεις ; δέν σουν ἔδωσα γλυκό ; μπρίνα ἀφράτη σούλιεν' ἀπὸ τὸ στόμα ; καὶ ἔβαλα στὰ γελῆ διτὶ λέεις κακό ; Λοιπὸν τὶς θές ἀκόμα ;

Τὶς πήσος τὸ παράπονο... χορις νὰ ίδω πλού μ' ἔβλεπ' ἡ Μικρή ἀπὸ 'να μερού... Μίλα, μουν λέει, μην φοβάσαι, ἔτα δῶ, καὶ δὲν δαγκάνει ὁ ἔρως...»

Τὰ ἔχασα... τὴν κύτταζα σᾶν τὸν τριβόλλο... κι' ἀφοῦ εἶτε νὰ γλόσσα τῆς Μικρούνιας τόσα ἐξέλεψε στὸ τέλος, ἔβαλα μναλό καὶ ἡ δική μου γλώσσα...

Τ' εἴλι ν θ' ο γλώσσα τού σοος εἶναι τὸν τριβόλλο... ποντίκια τόσα χρόνια μαζωμένα, ποντίκια τὸ μισό ἀπὸ αὐτά, ὁ ! ώ ! γαρά σ' ἔμενα !!

Δ. Κερμπούρογλους

Η ΙΔΕΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΠΕΡΟΥΛΑΣ

Τοὺς τόπα. Εἶν' ἀδύνατο. Λέν θέλω ἀρδα νά πάρω.

— Ο ! ποτιμάω, πιατεύτο, τὸ καλλίτερα τὸ γάρο. Τὶ είν' δόγμας ; Βάσανα, μαρτυρία, καὶ τάβια. Ένα κερβέρινο εἴμοσφη στρωμένο μ' ἀγκάνα. Λέν γάρο γάρο. Ελεύθερο τὴν ζήση θὰ περάσω. Σαμάρι έών σ' τὴν γάρη μου δὲν βάνω νά τυκιάσω. Τηρ εἴμοσφη ἡ ανταποτὴ δομούει καλούσσουν.

Πλήν κουκούραγα μὲ παντούτη γένεται καὶ φωμοῦν. Νά μη λογήσεις κι αρδα ! Τὸ αἰσθημά μὲ οβίσται ! Νίναι πολύ, ποι τὸ λούσι, μονάχο πλει καὶ κλείσται !...

Παιδιά, άρρωστας, βάδανα τέτοια τὴν τρογούσσουν !

Και πίκρες έννια ζαφικού τὰ στήματα τῆς έσσοζίουν.

Τὸ ποδόποτη τῆς γένεται σᾶν ἀνθὶ μαραμένοι...

Οχι, δὲν θέλω παντούτια καλλίτερα πελάνια.

Ο γάρος, τὶς τάλλα ἀνάμεσα, τὴν ξενιτηνη κονταίνει,

Και σᾶν βουνό θεώσατο τὶς στήματα τῆς βαραΐνει !...

Πάντα η πρώτη λεύσσηρα ! Τὸ πρόσωπο γέλωνται πάντας !

Με γνούμην ἀλλοὶ θὰ είναιδη ! Με γνούμην ἀλλοὶ θὰ φάν !

Κι' η νύχτα μὲ στοχάζεις ταῖς σένη γέρα ;

Και ' την ίδαι μοναχή τοῦ γάρουν ματαριγάζω ;

Κακοχρονάγχη δ' γαραρος, αὐτοσι και τὰ καλά του ...

Με την ίδαι μοναχή να ζούμενη τὸν θανάτου ...

Σ' ξεκινούνται ἀπιδόνυμα δλες μας τὶς ελπίδες,

Πώς νά μάς καμψι μετενθερεις μά μέρα δάτη τὶς φορτιδίδες ;

Ο γάρος εἰς τὸ δάνατο νά βλέπῃ τὸ σωτῆρα ; ...

Κι' η νύχτα μὲ στοχάζεις ταῖς σένη γέρα ;

Οχι, δὲν θέλω παντούτια ! Ανέπαντον τὸ μαίριο,

Με πανηγυρία, μὲ χορούς, μ' ἀγάπες νά ξεδίνω.

† Πλαναγιώτης Πανας